

Kokkolan ammattiopiston Kansainvälisen kemian alan osaaja –linjan opiskelija

Olin työssäoppimassa Espanjassa kolme kuukautta. Työharjoittelupaikkani oli yliopiston tutkimuslaitos. Siellä tutkittiin polymeerien käyttäytymistä eri olosuhteissa. Ensimmäisenä työpäivänä minulle kerrottiin, mitkä kaikki laitteet minun tulisi oppia. Minut myös perehdytettiin heti yhteen laitteeseen, millä tein töitä jo seuraavana päivänä yksin. Yhteensä minun oli tarkoitus oppia viisi analyysiä tarkemmin. Opin paljon enemmän, kuin viisi.

Opettajani oli reipas nainen, joka puhui erittäin ymmärrettävästi englantia. Hän oli ystävällinen ja avulias. Koskaan ei tuntunut siltä, ettei voisi kysyä. Sain aina tyydyttävän vastauksen kysymyksiini. Tein töitä enimmäkseen Melt Flow Tester- laitteella. Tein tällä laitteella testejä kaksi kertaa viikossa samoilla näytteillä. Seurailin tuloksista, kuinka paljon niissä on eroavaisuuksia edellis kertaan. Testasin myös yhtä tiheysmetodia. Tein testejä samoilla näytteillä, kuin ohjaajani teki eri menetelmällä. Lopulta teimme tuloksista yhteenvedon. Opin myös käyttämään ohjaajani käyttämää tiheydenmittausmenetelmää myöhemmin.

Espanjassa oli todella erilainen työelämä kuin Suomessa. Työajat olivat joka päivä klo 9-15 ja kahtena päivänä viikossa vielä lisäksi klo 16-18. Työntekijät tekivät töitä erittäin rauhalliseen tahtiin, koskaan ei oikeastaan ollut kiire mihinkään. Joskus he saattoivat unohtua puhumaan työpaikan puhelimessa tutuilleen tunneiksi. Mutta kun töitä tehtiin, ne tehtiin kyllä kunnolla. Minulle sanottiin, että olen kamalan kova tekemään töitä ja että voin ottaa välillä vähän rauhallisemminkin. Omasta mielestäni tein töitä ihan ”normaaliin” tapaan, mutta heidän silmissään paiskin töitä hiki hatussa.

Tauko pidettiin aina suunnilleen samaan aikaan ja taukoajoista yleensä pidettiin kyllä kiinni. Työajoista luistettiin hyvin vähän, joskus osa työntekijöistä saapui kymmenen minuuttia myöhässä, mutta useimmiten ihmiset olivat yhdeksän aikaan paikalla. Eikä töistä lähdetty kuin muutamaa minuuttia ennemmin pois. Siinä oltiin samanlaisia kuin Suomessa. Mutta ei töihin koskaan tultu montaa minuuttia ennemmin.

Espanjalaisilla (ainakin niillä, kenen kanssa me olimme tekemisissä) oli tapana unohtella asioita. Emme tiedä, oliko se tahallista ja laiskuutta, vai unohtuiko asiat oikeasti. Jos sovittiin jotain, se ei yleensä toteutunut ihan lähiaikoina. Vastausta sai odotella useita päiviä. Viimeisinä päivinä meidät vasta vietiin tutustumaan kouluun, mihin oli tarkoitus kolme kuukauden aikana tutustua. Ja lentopäivänä meidät olisi vielä viety tutustumaan johonkin kaupunkiin (yhteyshenkilömme ei tiennyt milloin lennämme takaisin, vaikka olimme kertoneet hänelle suullisesti ja myös sähköpostin muodossa useita kertoja). Kolme kuukautta oli aikaa, mutta nähtiin parhaaksi jättää asiat viimeiseen viikkoon.

Kaikin puolin töissä oli hyvä olla ja sinne oli kiva mennä. Oli ihmisiä, jotka ei välttämättä halunnut olla tekemisissä ulkomaalaisen opiskelijan kanssa, mutta enemmän oli ihmisiä, jotka puhuivat mielellään englantia ja halusivat tietää paljon Suomesta ja meidän töistä ja koulusta. Työpaikoilla ihmiset olivat todella ystävällisiä ja avuliaita. Muuten espanjalaiset ihmiset olivat kylmiä ja töykeitä. Tai sellainen kuva meille jäi.

Työpaikoilla tehtiin asioita yhdessä. Jos jotain tapahtui, oli varmaa, että pian ihan kaikki työntekijät seisoivat katselemassa ja keskustelemassa tapahtuneesta. Esimerkiksi kerran yön aikana yhteen laitteeseen oli tullut vika ja se oli tehnyt aikamoisen sotkun. Aamulla, kun kaikki olivat saapuneet töihin, sitä siivottiin yhdessä. Ja jos sattui itselle jokin kummallisuus, siitä kerrottiin muille ja sille naurettiin yhdessä.

Kuljimme töihin metrolla, mikä ei ole ihan yhtä yksinkertaista kuin Helsingissä. Täällä nimittäin metrolinjoja oli 12. Me kuljimme kolmella eri metrolla ja työmatkamme kesti noin tunnin. Huomasimme myös yhtenä aamuna, että matkan kestoon vaikuttaa se, lähteekö oikeaan vai väärään suuntaan, heh. Hyvin olemme silti oppineet kulkemaan.

Työssäoppimispaikalla ei ollut taukotilaa, vaan tehtaalta mentiin suoraan ulos syömään eväitä ja juomaan kahvia. Täällä kahvi tarkoittaa pieneen määrään vahvaa kahvia sekoitetaan lämmintä maitoa. Tällainen kahvintekotapa on myös hyvin kätevää työpaikalla.

Teknologian kehitys näissä asioissa ainakin on vielä hieman lapsenkengissä verrattuna esimerkiksi kotomaahamme Suomeen. Olemme pitäneet yhteyttä läheisiimme puhelimitse, töistä käsin sähköposteilla ja muutaman kerran olemme olleet nettikahvilassa. Kyllähän se näinkin sujuu, mutta on kallista.

Koimme perinteisen espanjalaisen härkätaistelun. Olihan se mahtava kokemus, mutta toisaalta aika surullinen. Kävimme myös ottamassa aurinkoa suosituksessa, valtavan kokoisessa Retiro-puistossa ja istuimme turistibussin kyydissä, joka kiersi Madridia. Katsastimme myös paikallisen jalkapallostadionin. Sinne järjestettiin kierros, millä pääsi käymään pelikentän liepeillä, pukuhuoneissa ja tietysti stadionin kaupassa. Sekin oli mahtava kokemus. Vaikkei peliin päästyäkään, kyllä tunnelman ja hien hajun saattoi aistia katsomoissa. Kyllä isät olivat kateellisia! Näimme myös luontomuseon ja arkeologisen museon. Hienoja kumpikin.

Koimme myös ällistyttävän makuelämyksen, kun maistoimme kalmaribocadilloja, nam! Näimme myös amatööriflamencoesityksen, se oli mielenkiintoinen kokemus.

Lapsia kasvatettiin tosi rajusti, kuri on kova ja lapsia jopa lyötiin esim. kaduilla, jos eivät totelleet. Yhteisöjen kesken (perhe,suku) välit olivat lämpimiä, mutta esim. Madridissa ihmisten käytös oli työkeää. Kadulla ei pyydely anteeksi, jos käveltiin ihmisten päälle. Kenkäkaupassa jopa joku istui päälleni, kun olin sovittamassa kenkiä. Useimmat ihmiset eivät halunneet puhua englantia, vain opiskelija-asuntolassa muutamat opiskelijat olivat innoissaan, kun oli pakko puhua englantia.

Liikenne oli kaoottista, parkkipaikka keksittiin itse, jos sellaista ei löytynyt. Espanjalaisilla on lisäksi ihan omanpuoleinen liikenne!

Viimeksi muutettu: keskiviikko, 19 lokakuu 2011, 19:36